

ד א מיי פ"ג מהל' אכל
ה טו ופ"ד מהל' כלי
הקדש הל' יט;
ה ב מיי פ"ד מהל' כלי
הקדש הל' יט; ופ"ט
מהל' שגגות הל' יט;
ג א מיי פ"ד מהל' כלי
הקדש הל' יט;
ד א מיי פ"ד מהל' עבודת
זוים הכפורים הל' ג;
ח א מיי פ"ד מהל' כלי
הקדש הל' יט;
ט א מיי פ"ד מהל' אכל
הל' טו;
י א מיי פ"ד מהל' כלי
הקדש הל' יט; ופ"ח מהל'
מנוט עמיס הל' יט;

פ"ה הרא"ש

מדמייתו רבנן ראה
לדבריהם ממה שאמרו
הכמים תביא שאר
קרבנותיה;
סיק פירקא

ומרובה בגדים יאחר
(שנתנה) [שנתנו]
שמן המשחה ולא יכלו
לעשות אחר כדורש פ"ק
דכירתוהו. שכן משחת
קדש יהיה זה וזה
ולא אחר ולא נמשחו
הכהנים אלא היה משמש
הכהן. ואמרתי פ"ק
בגדים יאחר דהוה מרובה
בגדים כשר לכל עבודה
כ"ג כמו כהן ששוח ואין
ביניהם אלא פר הבא על
כל המצות שמרובה בגדים
מכאן נשבעה או שיערה
כמו שאר כל דמים. וכן
שוחה מביא פ"ה ר"מ;
דבנותיה פר העלם דבר
של צבור וכו' בס' ויקרא
שהכתוב המשיח היה מקריב
אחר. ואתא לנ' שמרובה
בגדים לא יקריבו. ויאות
דבתי' מוכח דאף כהן
הדיוט מקריב. ה"ל אף
הוה שיעור מחלוקת ברך
ויטמא טו מצות יטמא
מרובה בגדים ואל יטמא
שנתו. ואלו ה"ל ה"ה ה"ו ב'
כהנים גדולים יאחר וי"ט
שארית קרי בכ"ג שמיטה
אילו נטננו שמן המשחה
ומינו מרובה בגדים לטמא
התחתו. ולא תירא א"כ
אילו משמש בח' בגדים
משוח. ע"ף הדיוט לעבודה

מרובה בגדים ומשוח שעבר. וה"ה דמלי למינקט משוח ומשוח
שעבר או מרובה בגדים ומרובה בגדים שעבר אלף
רבותא נקט דאפי' אותו שעבר משוח מרובה בגדים מנמו
הכי גריס; מרובה בגדים ומשוח שעבר לכאורה משמע מרובה בגדים
בגון שכבר נגנו שמן המשחה והיה
כ"ג מרובה בגדים ואירע צו קרי
ומינו אחר תחמי ומשוחו ועבר יום
הכפורים וצו הראשון הוא מרובה
בגדים חזר לעבודתו והשתא יש
לפינו מרובה בגדים ומשוח שעבר
ואי אפשר לומר כן לדין נעשה זה
שמשוח השני ולא משוח הראשון אלא
יש לפקש בגון שיש כאן כ"ג משוח
(שעבר) ואירע צו קרי ומשוחו אחר
תחמי ועד י"כ אחד וצו המשוח
הראשון חזר לעבודתו ועד כמה
שנים אחרי כן ומשוח השני עבר
עבודתו? וצו קרי וצו קרי נגנו שמן
המשחה וזה המשוח ראשון שחזר
לעבודתו גלה עם יכינה ומינו אחר
תחמי מרובה בגדים אכל משוח
שעבר אינו מתמנה תחמי כל ימי
חיו של הראשון אף כי יאל נגולה
משוח אינה ולהכי ליכא למימר דמת
המשוח דא"כ משוח שעבר יתמנה
תחמי אלא גלה ומינו מרובה בגדים
תחמי והשתא המשוח שעבר קודם
למרובה בגדים צומן שעדיין היה שמן
המשחה והשתא שיהיה המרובה
בגדים והמשוח שעבר מרובה בגדים
עדיף שעבר עבודה? שראוי לעבודה
ואילו משוח שעבר לאו צו עבודה
הוא כדאמרינן פרק קמח' דיומא (דף
י:): לכהן גדול אינו ראוי משוח
אינה ולא לכהן הדיוט דמעלין בקדש
ולא מורדין כשעמתי' דר' יוסי דאמר
אינו ראוי לא לכה"ג ולא לכהן הדיוט:
עבר מחמת קריו ועבר מחמת
מומו. זין מוס קבוע זין
מוס עובר מחמת קריו עדיף דחוי
לעבודה למחר ומחמת מומו לא

משוח בשמן המשחה ומרובה בגדים. כלומר והא פשיטא לן דכ"ג
שמשח בשמן המשחה קודם שנגנו כנגנת הכהן ומקלו של [אהרן] ושמן
המשחה זימי יאשיהו; וכהן גדול שלא נמשח בשמן המשחה שעומד
בכהונתו לאחר שנגנו שמן המשחה אפילו בצית ראשון ואין צינו לזין

ומרובה בגדים "משוח בשמן המשחה עדיף
דאילו משוח בשמן המשחה מביא פר הבא
על כל המצות ואילו מרובה בגדים אין מביא
משוח שעבר ומרובה בגדים: מרובה בגדים
עדיף מרובה בגדים עביר עבודה וואילו
משוח שעבר לאו בר עבודה הוא עבר
מחמת קריו ועבר מחמת מומו? עבר מחמת
קריו עדיף עדיף דאילו האי חוי לעבודה למחר
ואילו עבר מחמת מומו לא חוי לעבודה
איבעיא להו משוח מלחמה וסגן הי מיניהו
עדיף משוח מלחמה עדיף דחוי למלחמה
או דלמא סגן עדיף דחוי לעבודה ת"ש
דתינאי? אין בין משוח מלחמה לסגן אלא שאם
היו מהלכין בדרך ומצאו מת מצוה ויטמאו
משוח מלחמה ואל יטמאו הסגן והתנאי ימשוח
מלחמה קודם לסגן אמר מר זוטרא הלענין
החיותו משוח מלחמה עדיף מאי טעמא? דתלו
ביה רבים ולענין טומאה הוא עדיף דתינאי
ר"ב חנינאי בן אנטיגנוס אומר למה תקנו
סגן לכהן גדול שאם אירע בו פסול הרי נכנס
ומשמש תחתיו עד כאן לא פליגי אלא בכהן
גדול ונזיר כי קא אזלי בהדי הדדי אבל
הד חד להודיה בר אישמויי אינון מנא הני מילי
דת"ר יעל כל נפשות מת לא יבא במה הכתוב
מדבר אי ברחוקים קל וחומר הוא ומה
כהן הדיוט שהוא מיטמא לקרובים אינו
מיטמא לרחוקים כהן גדול שאינו מיטמא
לקרובים אינו דין שאינו מיטמא לרחוקים אלא
בקרובים הכתוב מדבר ולאביו הוא דאינו
מיטמא הא מיטמא הוא למת מצוה
ולאמו

וכהן גדול (ויקרא ד) ואם הכהן המשיח
וגו' כלומר שהוא מביא קרבן צו ולא
אשמתו כמו צבור על אשמתו אלא
מרובה בגדים אינו (א) דינו אלא
יחיד: **ומשוח שעבר.** כלומר קודם
שנגנו שמן המשחה ואירע קרי כ"ג
ומינו אחר תחמי ומשוחו ואחר כך
כשנטהר כ"ג חזר לעבודתו ואינו
עובר לו: **ומשוח שעבר לאו צו עבודה**
הוא. אלא אומר י"כ ג' כדאמרינן במס'
יומא (דף י:): ראשון חזר לעבודתו
ואינו ראוי לא לכ"ג (ד) ולא לכהן
הדיוט משוח דמעלין בקדש ולא
מורדין: כהן משוח מלחמה לא חוי
לעבודה כדאמרינן במס' הוריות (י"ג):
הפניא משוח מלחמה קודם לסגן.
דמשמע לכל דבר קודם לו דאילו
עדיף טפי במס' הוריות (א) קא: דלנו
ציה רפס. דעיד מלחמה שביב
רביס: **עד כאן לא פליגי ר' אליעזר**
ורבן אלף כ"ג וזויר דאולי צבדי
ואשכחו מת מצוה הי מיניהו ליטמא
צרישא אכל חד להודיה ר': על כל
נפשות מה לא יבא. לא כאן אלא
לקרובין דאי לרחוקים כהן כ"ג
למנו מכהן הדיוט ואולי ולא בא
הכתוב ה להזכיר על כל נפשות מת
אלא משוח קרובין מה ט"ל ו לאביו לא
צא אלא לומר לך לאביו אינו מיטמא

אלא מיטמא הוא למת מצוה: (א) ולאמו. האמור צכסן גדול מה ט"ל:
לגזירה

אכל מיטמא הוא למת מצוה: (א) ולאמו. האמור צכסן גדול מה ט"ל:
לגזירה

משוח מלחמה עדיף דתלו ביה רביס. כל ערך המלחמה נעשה על פיו. על

(א) הוריות יג. (ב) ע"ש עמיס
רביס (ג) ט. (ד) וימאל לט.
ע"ש סוטה מב. ע"ש.
(ה) הוריות יב. (ו) ט. (ז) דף יג.
(ח) שייך לך מה.

תורה אור השלם

1. ועל כל נפשות מת לא
יבא לאביו ולאמו לא
יקרא: ויקרא כא יא

נוסחת הריב"ן

(א) ומשוח בשמן כ"ג ויהי נמי
פשיטא כ"ג ומקלו של משה
כי שמשח בכהונתו: ו' ולא
יטמא: ג' אומר י"כ כ"ג:
(ד) משוח אינה: (ה) להזכיר
להזכיר: ו' לאחרי כהני:

הגהות הר"ח

(א) רש"י ד"ה משוח בשמן
וכו' אינו נזירן אלא
יחיד:

הגהות החוספות

1. מיעוט הכי גריס מתקן
אולי הנהיג: 2. ז"ל
מעבודתו. 3. מיעוט שעבר
עבודה מתקן. 4. מדל'
שעל זו נקרא סגן. 5. ז"ל
ואינו משמח לקרובים דאין
סגן. 6. ז"ל אכל ז' ז"ל
אם. 8. ז"ל כהן הך לענין
להחומר, ועי' צ"ח.

מוסף רש"י

למה תקנו סגן לכהן
גדול. למה דבר הוא
ממנה ומקו, שאם אירע
בר פסול בר. אכל כל זמן
שלא אירע בו פסול אין הסגן
עובד שום עבודה עמוס
(י"טא דת:): עבוד שלא אירע
פסול לכהן גדול אין לסגן
גדולה של כלום (י"טא דת:).

פ"ה הרא"ש (המשך)

בר עבודה הוא יחינו בר'
יוסי והתם פסיק כותיה;
והוה מצי למימר מרובה
בגדים ומרובה בגדים
שעבר או משוח ומשוח
שעבר אלא לברותא נקט
אפשי' שהו משוח אפ"ה
מרובה בגדים עדיף שראוי
לעבודה. עבר מחמת
קריו ועבר מחמת מומו.
בגון שאירע בכ"ג מוס
ומינו אחר תחמי ואירע
בר קרי עבר מחמת
קריו עדיף דחוי לעבודה
למחר כשיטהר ואילו
האי לא חוי לעבודה
עד שיתרפא. וה"ה בשני
כהנים הדיוטים א' בעל
מוס וא' בעל קרי. משוח
מלחמה וסגן. מי אמרינן
דמשוח מלחמה עדיף לפי
שמשח בשמן המשחה או
דלמא סגן עדיף (שנתמנה)
[דחוי לעבודה] התנאי
משוח מלחמה קודם לסגן.
פ' בחותפות הדורות
מייתיאי. לענין להחיותו
בגון להקריב לו מנחתו
או לפקח עליו את הגל

(א) נראה דל"י ר"מ לענין עבודת פ"ה והעלם דבר של צבור וכו' (ב) ז"ל אפשר שהמשוח שעבר נחלה או אירע בו אונס ותמנה אחר או שנת' וכו'.

כהן גדול פרק שביעי נזיר

6) לעיל מה, 3) (במדבר ו, א) ש"ך לע"כ, 4) גי' אי"מ
מכאן הדיוט, 5) ש"ך לע"כ,

תורה אור השלם

1. כל ימי היריון לוי על נפש בן לא יבא:
2. ומכה נפש בהמה וישלמה נפש בהמה ויקרא כהן יד:

נוסחת הריב"ן

א) לגובה שנה נדרש משום האמור בעיר דמנהו כי: ב) לה שש"י: ג) ומשמתי: ד) דלוי: ה) ועדיין עד שלל יאמר יש לו בדין נזיר מטעם למת מזה דנאמר כלל כ"ג: על כל נפשות מת כי:

הגהות הב"ח

א) רש"י ד"ה עד שלל וכו' כ"ג כי ה"ק ופ"ח ופ"ח מ"ה ועד שלא יאמר יש לו בדין נזיר דמנהו מטעם למת מזה הייתי מביא מן הדין שזיר מייטמא למת מזה מה כ"ג כ"ו (ה) א: נאמרו כללות כ"ג: על כל נפשות מת לא יבא ונאמר כלל נזיר על נפש מת דכל נפש במשמע בין קרובים בין רחוקים מה כלל האמור כ"ג כ"ו אף כלל האמור נזיר לאביו ולאמו אינו מייטמא:

גליון הש"ס

גמ' שומע אני אי"מ נפש בהמה. ע"י ד"ה ק"ה כ"ה ע"א:

הגהות הגר"א

א) גמ' (מת) מותי וע"י (מת):

הגהות מהר"ב

ר"נשבורג

א) הור"ח לאביו וכו' ומפיק ליה ה"א סב"ל כחו. מן חבת ומפיק עד כהו נמחק וכו' ולא מפק ליה עדיין ה"א סב"ל כיון שטעם וכו' כ"ל א"מ: ב) ד"ה לו אינו וכו' ה"א כ"ה"ט חבת כ"ה"ט נמחק וכו' כ"כ הדין. א"מ: ג) ד"ה ועד שלל יאמר כ"ו כ"ג או כ"כ. י"ב ע"י א"מ דמחוק כל זה מן ה"א וכו' ע"כ אוקמי אכללה דכ"ג וע"כ מן הכל דבור אחד:

הגהות התוספות

1. ז"ל על נפש מת. 2. ז"ל ופ"ח א"ן. 3. ז"ל דלית. 4. ז"ל אכל כל. 5. ז"ל אילו נפש. 6. ז"ל מפק ליה מזה. 7. ז"ל הדין. 8. מיתב או עד חבת לגופיה א"ן כ"כ מקומה א"ל ה"א דיעבר דכ"ג וע"כ חזר דיעבר וכו'.

לגזירה שזה נדרש ⁶ דסניא רבי אומר. לאביו ולאמו לאביו ולאחותו לא יטמא להם במותם כי מור וגוי והאי קרא נזיר כמ"ט: א"ן ל. מייטמא לאביו ולאמו בנגעם וזיבתם אלא מור כ"ג מנין: אמרם לא יאמר אמו כ"ג. ש"ש לנו ללמוד מן הדין שאינו מייטמא כי ק"ו הוא כ"ו: א"ן כהן הדיוט מייטמא לאביו אלא אם כן ישנו אחיו מאביו: א"ן כ"ג מייטמא לאביו מאמו ולא מאביו ולא אפי' לאביו אע"פ שאין כהן הדיוט מייטמא לאביו אלא בשביל שבה מכה אביו: אם זיבתה מן הדין. אם למדת מן הדין שאין כ"ג מייטמא לאמו מה תלמוד לומר אמו אלא מופנה מה: אשכחן כ"ג דמייטמא למת מזה מור מנגן: פ"ל על (כל) נפש מה נפש אדם הכסוב מדבר. שלא מנינו שנקרא נפש מת אלא אדם בלבד: נפש שמתמאה לו לאדם צניא. כיון שנגעם עמהם צה"ל הכסוב מדבר וא"כ וז"ל נפש אדם ולא נפש בהמה וכיון דעל נפש מת לא יבא מדבר נפש אדם ומושמע בין קרובים בין רחוקים ולמה מור הכסוב ואמר לאביו ולאמו אלא לאביו הוא דולל מייטמא כ"ו: עד שלא יאמר. שמיטמא למת מזה הייתי מביא מן הדין שזיר מייטמא למת מזה מה כ"ג כ"ו (ה) א: נאמרו כללות כ"ג: על כל נפשות מת לא יבא ונאמר כלל נזיר על נפש מת דכל נפש במשמע בין קרובים בין רחוקים מה כלל האמור כ"ג כ"ו אף כלל האמור נזיר לאביו ולאמו אינו מייטמא:

ולאמו לגזירה שזה לכדרכי דתניא ⁶ רבי אומר גבי נזיר במותם אינו מייטמא אבל מייטמא הוא לנגעם ולזיבתם ואין לי אלא בנזיר בכהן גדול מנין אמרת לא יאמר אמו כ"ג שאין ת"ל שהרי ק"ו הוא ומה אם במקום שכהן הדיוט מייטמא לאביו מאביו אין כהן גדול מייטמא לאביו מקום שאין כהן הדיוט מייטמא לאביו מאמו אינו דין שאין כ"ג מייטמא לאמו אם זיבתה מה דין ת"ל אמו בכהן גדול מופנה להקיש ולדון הימנו גזירה שזה נאמר אמו בנזיר ונאמר אמו כ"ג מה אמו האמור בנזיר במותם אינו מייטמא אבל מייטמא הוא לנגעם ולזיבתם אף אמו האמור כ"ג במותם אינו מייטמא אבל מייטמא לנגעם ולזיבתם אשכחן כ"ג נזיר מנגן דתניא וכל ימי היריון לה' על נפש א' מת לא יבא שומע אני אפי' נפש בהמה במשמע כענין שנאמר במכה נפש בהמה ת"ל על נפש מת לא יבא בנפש אדם הכתוב מדבר ר' ישמעאל אומר אינו צריך הרי הוא אומר לא יבא בנפשות המטמאות בבואה הכתוב מדבר לאביו ולאמו אינו מייטמא אבל מייטמא הוא למת מצוה עד שלא יאמר יש לי בדין ומה כ"ג שקדושתו קדושת עולם מייטמא למת מצוה נזיר שאין קדושתו קדושת עולם אינו דין שמיטמא למת מצוה לא אם אמרת כ"ג שכן אינו מביא קרבן על טומאתו תאמר בנזיר שמביא קרבן על טומאתו הואיל ומביא קרבן על טומאתו לא יטמא למת מצוה ת"ל לאביו ולאמו לא יטמא אבל מייטמא לאביו ולאמו אבל יטמא למת מצוה או אינו מייטמא לאביו מייטמא לשאר מתים נזיר שאינו מייטמא לשאר מת' הא

לאביו קורבן דלכך עדיפא דמתיסא אחריי כדלקמן וגרסה לומר דהמתא מפס לדין ק"ו לרווחא דלמתא כק"ו דלגליל וכן ברייתא כרבי ישמעאל דבסומן ולית' ליה האי נתיכוחא דלקמן דאמו ודאי ילדתו דלקמן אליבא דר"ע קאמר ליה אבל לר' ישמעאל בלאו ק"ו אייתר לאמו שהיא בכלל שאר קרובים דאפי' אי נכתב לאביו לא הוה אמיתא דלמעוטי אמו קאמי משום דדאי ילדתו דלית ליה הנך סברות דלקמן הלכך כי כמיב על כל נפשות מת כולהו קרובים בשמעה אייתר לאביו למת מזה ואיתר לאמו לגזירה שזה וקל וחומר לרווחא דמילתא: ה"ב גריסינן אשכחנא כהן גדול דמיטמא למת מצוה נזיר מנגן. תימה תיפוק ליה מוגירה שזה דאמו אמו כמו שאנו לומדים כהן גדול נזיר לענין נגעם וזיבתם ה"ג ניהדר וינליף מור מכהן גדול לענין מת מזה דאין גזירה שזה למחנה גרסה למהר"ק אי לאו דנפקא לן מן מזה נזיר מקרא אחרינא הוה אמיתא דכולה גזירה שזה דאמו אמו אחיה למת מזה אבל לענין למעוטי נגעם וזיבתם בין בכהן הדיוט ובין בכהן גדול כיון דמנורע אייתקא למת דהוה ליה כעוקר קרא ממשמעותיה ע"י ג"ש להכי אייתרין למילף מן מזה נזיר מקרא אחרינא: כ"ג ימי היריון לה' ע"י (ב"ב) נפש מת לא יבא שומע אני נפש בהמה במשמע. אי לא כמיב מת אלא נפש שנאמר ומכה נפש בהמה ושלמנה: ת"ל נפש מת נפש אדם הכסוב מדבר. דבהמה לא איקרי מת אע"ג דכתיב (שמות כה) והמת יהיה לו מת סתמא איקרי נפש מת לא איקרי: ה"ד ישמעאל אומר אין צריך. למעוטי בהמה מנפש מת דהא הוא אומר לא יבא נפש המטמאה צניאיה היינו צה"ל הכסוב מדבר ואילו צניאיה לא מטמאה צה"ל: ל"א א"ן ו"אמו. נזיר כמיב ד' פרטי לאביו ולאמו לאביו ולאחותו לא יטמא להם במותם: לאביו ולאמו אינו מייטמא אבל מייטמא למת מזה. מסקנא דברייתא זו דלאביו בז' לגלוי על נפש מת דאיתרין בקרובין ולאמו לגזירה שזה נדרש כהן גדול מנין אמרת לא יאמר אמו כ"ג מנין: אמרם לא יאמר אמו כ"ג. ש"ש לנו ללמוד מן הדין שאינו מייטמא כי ק"ו הוא כ"ו: א"ן כהן הדיוט מייטמא לאביו אלא אם כן ישנו אחיו מאביו: א"ן כ"ג מייטמא לאביו מאמו ולא מאביו ולא אפי' לאביו אע"פ שאין כהן הדיוט מייטמא לאביו אלא בשביל שבה מכה אביו: אם זיבתה מן הדין. אם למדת מן הדין שאין כ"ג מייטמא לאמו מה תלמוד לומר אמו אלא מופנה מה: אשכחן כ"ג דמייטמא למת מזה מור מנגן: פ"ל על (כל) נפש מה נפש אדם הכסוב מדבר. שלא מנינו שנקרא נפש מת אלא אדם בלבד: נפש שמתמאה לו לאדם צניא. כיון שנגעם עמהם צה"ל הכסוב מדבר וא"כ וז"ל נפש אדם ולא נפש בהמה וכיון דעל נפש מת לא יבא מדבר נפש אדם ומושמע בין קרובים בין רחוקים ולמה מור הכסוב ואמר לאביו ולאמו אלא לאביו הוא דולל מייטמא כ"ו: עד שלא יאמר. שמיטמא למת מזה הייתי מביא מן הדין שזיר מייטמא למת מזה מה כ"ג כ"ו (ה) א: נאמרו כללות כ"ג: על כל נפשות מת לא יבא ונאמר כלל נזיר על נפש מת דכל נפש במשמע בין קרובים בין רחוקים מה כלל האמור כ"ג כ"ו אף כלל האמור נזיר לאביו ולאמו אינו מייטמא:

א א ב מ"י פט"ו מה' ט
טומאת אולתין ה' ט
סג ע"כ רמ':

מוסף רש"י

אבל מטמא הוא. בין זיר בין זין כהן לנגעם ולזיבתם. ואינם עוברים בנגע הזכר לא משום לא יחלל ולא משום לא יטמא (רש"י מה' ט).

פי הרא"ש

כל נפשות מת לא יבא כ"ג כתיב: מטמא לקרובים ברכת' לאמו ודאי וגי' לה יטמא: לנגעם ולזיבתם ה"זי אצטרין דר"א מופנה חסוב כמה ולזיבתם אגב נע נקט. שבהן הדין מטמא לאביו מאביו דילפינן אחיה אחיה כמיב יעקב כי היכי דילפינן לענין יבום ביבמות. נמצא דעדיפא משפחת אב במשפחת אם. א"כ כיון דגלי קרא שאינו מטמא לאביו כ"ש שאינו מטמא לאמו: אשכחן כ"ג נזיר מנגן. הוה מצי למיטר מניש דאמו אבל אלא ניהא ליה לאשכחיה בנופיה. ת"ל נפש מת ובהמה לא איקרי נפש מת. בנפשות המטמאות בבואה. באהל: לאביו ולאמו אינו מטמא אבל מטמא הוא למת מצוה. לאמו כתיב דרש"י ליה לקמן לגי' ע"י שלא יאמר שמיטמא למת מצוה יש לי בדין. אבל מטמא הוא לשאר מתים משום דכתיב נזר אלהיו על ראשו הלכך לרחוקים שאינו צניא עליהם כ"כ יטמא. אמרת קל וחומר וכו' (ב"ב) [בחן ודיו] לקרובים מטמא לשאר מתים הרי גלה הכתוב שדיון הוא שמיטמא לקרובים יותר מלרחוקים וממתן סברא כל דהו אין לנו מטמא לרחוקים אף על פי שאינו מטמא